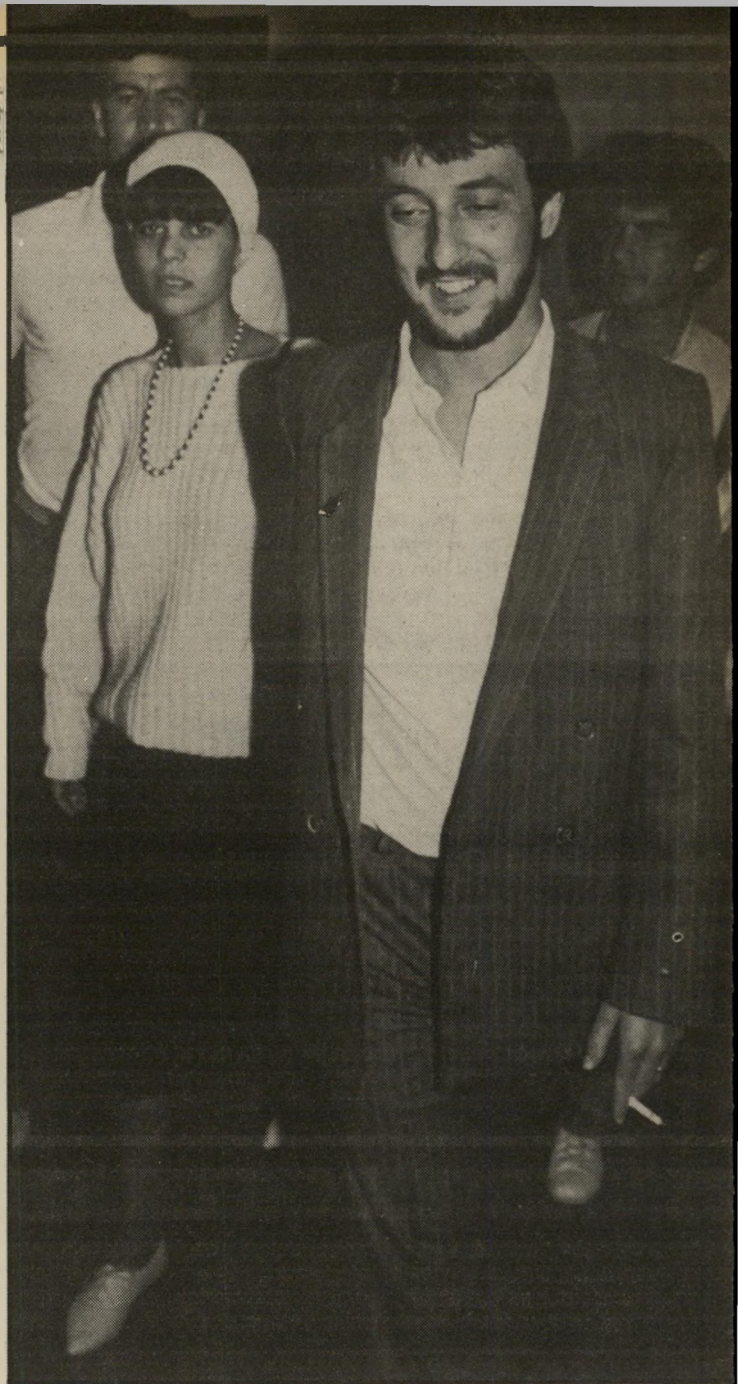

מונולוג עם ויליאם נקש

יוני ספיטקו

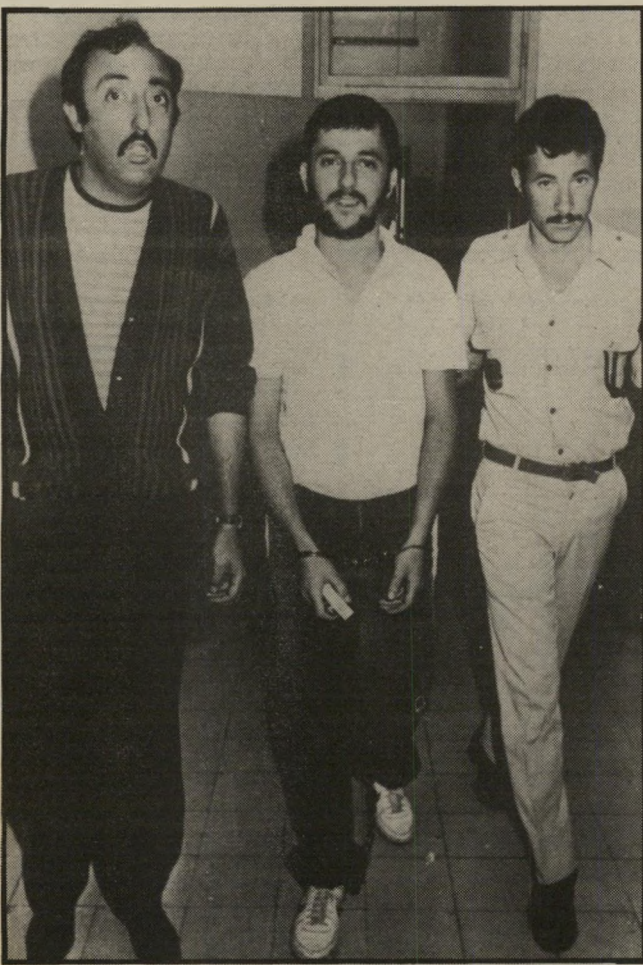
ויליאם ורינה נקש בחתונתם. נ.ו. טוב. היא לא יודעת עליי את כל הפרטים!

העניין בצרפת התחיל מפני שאותו ערבי הציק ליהודים: אני לא מנסה להסתיר שום דבר. גם לא הסתרת את שמי האמיתי. אחרי זמן קצר החלפתי את השם ל"רודי אטלן", כי ישראל זה בדיוק ארבע שעות טיסה מצרפת, ולערבים שבאמת רוצים להת-נקם בי — לא יהיה כליךך קשה להגיע אליי. לכן הוספתי להם קושי למצוא אותי. אבל השם האמיתי שלי — ויליאם נקש — גם מופיע בכל המיסמכים.

"אני גא במה

שעשיתי. מגיע לי

אסיר נקש בין שוטר ואחיו רוזה. אני אסיר מאוד ממושמע!

מרסו!

שמיות. למשל, שפכו חומצה על פניו של ארם, והיה כמוך המיקרה של הפושע הנאצי קלאוס ברבי. עוד לפני שהביאו את ברבי מבוליביה לצרפת, כבר תכננו חברייקבוצה אחרת, "תל-חי", לרצוח אותו. הם ניסו לגייס את אחד מהאחים נקש, ששוחרר אז (מאי 1981) מבית-הסוהר, אבל זה נודע למיטרה, והיא ערכה פשיטה והחריי-מה להם את הנשק.

אני לא הייתי חבר בשום קבוצה כזאת, אבל הצטרפתי לפעמים אל חברי "פסח".

בזנסון, העיר שבה קרה המיקרה, הציקו ליהודים נורא. על בתיקה אחר שמו שלטו. אסור ליהודים ול"קופים" עשו צרות ליהודים, בעלי בתיקה.

גם אח שלי היה בין המוטורדים, אבל לא פעלתי רק בגללו. מה, הוא ילד גדול! הוא לא יכול להסתדר לבר? פעלתי בגלל הכל!

לא התכוונתי לרצוח את עבדאללה הקר. זה לא נכון, כל מה שניסו להעליל עליי. הקר בכלל היה מבוקש בצרפת על פשע אחר!

רק מישפט-שדה

היה ב-22 בפברואר 1983. אני וידידים שלי בסך-הכל התכוונו לקחת אותו לשיחה, לעשות לו מישפט-שדה. פיתאום הוא הכניס את היר לכיס.

אך הגעתי לרודי אטלן? זה שם של קרובי-משפחה שלי. זה גם לא נכון ששיקרת, כשנכד נסתי ארצה ולא הצהרתי על המיקרה. היה שם מישדו שתירגם לי את מה שהיה כתוב בטפסים לצרפתית. ברגע מסויים הוא שאל אותי: "פגעת איפעם בעם היהודי?" מובן שעניתי בשלילה. לא רק שלא פגעת בעם היהודי, אלא להיפך! אני גאה במה שעשיתי! מגיע לי פרס!

כשהגעתי ארצה, הייתי בהתחלה ב"קבוץ עין-חרוד. אחר-כך עברתי ל"ירושלים. לישיבה של הרב אלבן. איך הגעתי לשם? פגשתי באיש ששמו משה רהאן, שהוא חוזר בתשובה, והוא זה שהציע לי לבוא לישיבה. ניהלתי מיכנסה בניבעה הצרפתית. במה עברתי בצרפת? הייתי פקיד

פחדנו שהוא מתכוון להוציא נשק ו"לירות עלינו, אז ירינו בו. אני לא מבין למה השילטונות הצרפתיים מחפשים אותי. הרי החבר שלי הורה שהרג את הקר, וקיבל 14 שנות-מאסר! במה הוא הורה בדיוק? שירה בהקר. בסדר, זה לא אומר שהוא זה שהרג, אבל הוא לא מכחיש שום דבר. אני נשפטיתי שלא בפניי, בלי הגנה, בלי כלום, וקיבלתי מאסר-עולם. מרוע היו איתי ערבי ומולאטי? מה זה חשוב מי הם. הם היו ידידים שלי והסכימו לעזור לי.

מרוע החלטתי לעלות ארצה? תמיד היה לי ברור שיום אחד אעלה ארצה. מה זאת אומרת? זאת מדינת-היהודים! מרוע דווקא בעיתוי הזה? אני לא מנסה להכחיש. כשהבנתי שהסתבכתי — עליתי למדינת-היהודים. הרי כל

ביום השישי, 4 אחר-הצהריים. שמעתי ברדיו שאני לא משתחרר מהכלא. מה פיתאום? אף אחד, גם לא מנהל-הכלא, לא הודיע לי על כך. הודיעו לי על החלטת שר-המישי-פטים ביום החמישי. התכוונתי כבר לצאת. ידעתי שרינה ורודי (כנפו) ר' כולם מתרוצצים כרי שאני אשתחרר כמה שיותר מוקדם.

הגיע הבוקר. חיכיתי כל שעה שעברה הכניסה אותי למתח, כי לפי הנוהלים מותר לשחרר ארם מהכלא עד שעתיים לפני כניסת-השבת.

נכנסתי למתח עצום, עד ששמעתי את ההודעה ברדיו על הבג"ץ וההחלטה שלא לשחרר אותי בינתיים.

נכנסתי למצב נוראי. צעקתי על רינה בטלפון ביום השבת. למה דווקא עליה? אני יודע כל מה שהיא עושה למעני.

צפיתי בה אתמול בטלוויזיה. היתה יופי. רק מה? נו, טוב, היא לא יודעת עליי את כל הפרטים. לכן היא לא יכולה לענות על כל השאלות.

היה לי יותר קל לפרוק את הכל על רינה, כי הייתי צריך להוציא את זה על מישדו, וככה זה נשאר בינינו. מחר הבג"ץ? בטוח? אם אוכה בו — אני מתכוון לקחת את רינה לאיזה ירח-רביש. בכלל לא היתה לנו הזדמנות לזה. מייד אחרי החתונה, החזירו אותי לכלא.

"אני אתאבד!"

שעצרו אותי, יום לפני החתונה, הצעתי לרינה שאולי נדחה את החתונה. היא לא הסכימה. חשבנו

כוכב התיקשורת

ויליאם נקש, כוכב התיקשורת של השבוע, הוא בחור קטן-קומה, צנום, בעל חיוך מלבב. אפילו זיפי-הזקן שהוא מנסה להצמיח, אינם מצליחים לשוות לו חזות בוגרת מעבר ל-25 שנותיו. זהו נקש: בן 25, יליד צרפת, בן להורים ממוצא אלג'ירי, הוא דובר עברית במיבטא צרפתי. דיבורו הרך ונימוסיו הצרפתיים מחפים על התוכן החד-משמעי של דבריו. על חלוקת העולם החדה שלו לשחור-לבן, נקודה.

לוויליאם אין היהודים על אשר עשה. גם אין לו התלבטויות. את השיחה עימו ערכתי ביום השני בצהריים, משני עברי הסורגים בכלא תל-מונד. השיחה נערכה בלחץ של זמן, ומה שלא הספקתי לרשום מייד, השלמתי אחר-כך.

נקש התלבט בסוגיה אחת בלבד: כיצד להופיע בבג"ץ למחרת היום — בגינס או בלבוש יותר מחייב?